

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 30 października 2009 r. (30.10)
(OR. en)**

15265/09

CONCL 3

PISMO PRZEWODNIE

Od: Prezydencja

Do: Delegacje

Dotyczy: **RADA EUROPEJSKA W BRUKSELI
29–30 PAŹDZIERNIKA 2009 r.**

KONKLUZJE PREZYDENCJI

Delegacje otrzymują w załączeniu konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Brukseli (29–30 października 2009 r.).

Rada Europejska podkreśliła, że aby móc skutecznie funkcjonować Unia musi szybko uzyskać jasność co do kształtu swoich instytucji; Rada Europejska wyraziła nadzieję na szybkie zakończenie procesu ratyfikacji, tak by traktat wszedł w życie przed końcem roku. Rada Europejska określiła stanowisko UE na nadchodzącą konferencję kopenhaską poświęconą zmianie klimatu, co pozwoli UE na odegranie konstruktywnej roli w końcowej fazie negocjacji, w szczególności w zakresie kluczowych kwestii, takich jak finansowanie, transfer technologii, działania przystosowawcze, działania łagodzące i dobre zarządzanie. Rada Europejska uwzględniła sytuację gospodarczą, finansową oraz w zakresie zatrudnienia, podkreślając w szczególności konieczność przygotowania skoordynowanej strategii wychodzenia z kompleksowych polityk stymulacyjnych, po tym jak nastąpi już ożywienie gospodarcze. Przyjęła strategię UE dla regionu Morza Bałtyckiego, która stanowi zintegrowane ramy służące sprostaniu wspólnym wyzwaniom. Odnotowała postępy w realizacji środków w zakresie nielegalnej migracji i wezwała do podjęcia dalszych wysiłków ukierunkowanych w szczególności na wzmocnienie FRONTEKSU. Rada Europejska odniosła się również do sytuacji w Afganistanie i Pakistanie.

o
o o

Przed posiedzeniem Rady Europejskiej miało miejsce wystąpienie przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, Jerzego Buzka, a następnie odbyła się wymiana poglądów.

o
o o

I. Zagadnienia instytucjonalne

1. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje ratyfikację traktatu lizbońskiego przez Niemcy, Irlandię i Polskę; oznacza to, że obecnie traktat ten został zaakceptowany przez narody lub parlamenty wszystkich 27 państw członkowskich.

2. Rada Europejska przypomina, że wejście w życie traktatu lizbońskiego wymaga ratyfikacji każdego z 27 państw członkowskich zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi. Potwierdza, że jest zdecydowana dopilnować, aby traktat ten wszedł w życie do końca 2009 roku i mógł przynieść w przyszłości spodziewane efekty.

Na tej podstawie i uwzględniając stanowisko zajęte przez Republikę Czeską, szefowie państw lub rządów uzgodnili, że w momencie zawarcia następnego traktatu akcesyjnego i zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi dołączą protokół (w załączniku I) do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

W tym kontekście i z uwzględnieniem stosowania postanowień traktatu lizbońskiego oraz ich powiązania z systemami prawnymi państw członkowskich Rada Europejska potwierdza, że:

- a) traktat lizboński przewiduje, że *„kompetencje nieprzyznane Unii w Traktatach należą do państw członkowskich”* (art. 5 ust. 2 TUE);
- b) karta ma *„zastosowanie do instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii przy poszanowaniu zasady pomocniczości oraz do państw członkowskich wyłącznie w zakresie, w jakim stosują one prawo Unii”* (art. 51 ust. 1 karty).

3. Rada Europejska odnotowuje prace przygotowawcze w związku z wejściem w życie traktatu lizbońskiego (dok. 14928/09). Zatwierdza sprawozdanie prezydencji na temat wytycznych dla Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) (dok. 14930/09) i zwraca się do przyszłego wysokiego przedstawiciela o przedstawienie wniosku dotyczącego organizacji i funkcjonowania ESDZ jak najszybciej po wejściu w życie traktatu lizbońskiego, tak aby Rada mogła przyjąć ten wniosek najpóźniej do końca kwietnia 2010 roku. W związku z tym uznaje także potrzebę – podkreśloną w europejskiej strategii bezpieczeństwa – by Unia Europejska stała się spójniejszym i bardziej strategicznym podmiotem globalnym o większych możliwościach, także w stosunkach ze strategicznymi partnerami, w krajach sąsiadujących oraz na terytoriach dotkniętych konfliktami.

II. Zmiana klimatu

4. Klimat zmienia się szybciej niż oczekiwano, a zagrożenia, które są związane z tym procesem, są już dostrzegalne. Doświadczamy topnienia lodu na szeroką skalę, wzrostu globalnego poziomu mórz i zwiększonej częstotliwości, intensywności i długości trwania powodzi, susz i fal upałów.
5. Na kilka tygodni przed konferencją kopenhaską Unia Europejska jest bardziej niż kiedykolwiek zdeterminowana odegrać wiodącą rolę i przyczynić się do osiągnięcia globalnego, ambitnego i kompleksowego porozumienia. Wszystkie strony negocjacji muszą ożywić ten proces i zwiększyć tempo negocjacji.
6. Porozumienie kopenhaskie musi zawierać przepisy dotyczące celu 2°C, ambitnych zobowiązań dotyczących redukcji emisji przez kraje rozwinięte, odpowiednich działań łagodzących podejmowanych przez kraje rozwijające się, działań przystosowawczych, technologii, a także porozumienie w sprawie finansowania, zgodnie z poniżej przedstawioną propozycją. Rada Europejska podkreśla potrzebę prawnie wiążącego porozumienia, które obejmie okres rozpoczynający się 1 stycznia 2013 r. i które będzie się opierać na protokole z Kioto i uwzględniać wszystkie jego zasadnicze elementy. Rada Europejska uważa również, że wszystkie kraje, także te, które nie są obecnie związane protokołem z Kioto, powinny podjąć niezwłoczne działania.
7. Rada Europejska wzywa wszystkie strony, by przyjęły cel 2°C i zgodziły się na redukcje globalnych emisji o co najmniej 50% i zsumowanych emisji krajów rozwiniętych o co najmniej 80–95% w ramach redukcji globalnych emisji do roku 2050 w porównaniu z poziomami z roku 1990; takie wartości docelowe powinny być zarówno dążeniem, jak i miarą dla stworzenia celów średnioterminowych podlegających regularnemu naukowemu przeglądowi. W kontekście koniecznych redukcji, które zgodnie ze stanowiskiem Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) mają osiągnąć kraje rozwinięte jako grupa; Rada Europejska popiera cel UE polegający na redukcji emisji o 80–95% do roku 2050 w porównaniu z poziomami z roku 1990.

8. Unia Europejska jest liderem w przeciwdziałaniu zmianie klimatu. Zdecydowana jest podjąć decyzję o osiągnięciu do 2020 roku 30-procentowej redukcji w porównaniu z poziomami z 1990 roku, co będzie jej warunkową ofertą względem globalnego i kompleksowego porozumienia dotyczącego okresu po 2012 roku, o ile inne kraje rozwinięte zobowiążą się do porównywalnych redukcji emisji, a kraje rozwijające się wniosą wkład na miarę swoich zobowiązań i możliwości.
9. Podjęcie działań przez samą Unię Europejską nie będzie wystarczające. Kompleksowe i ambitne porozumienie można osiągnąć jedynie, gdy wszystkie strony wezmą udział w procesie. Inne kraje rozwinięte powinny także odgrywać przewodnią rolę i zobowiązać się do ambitnej redukcji emisji, a także zwiększyć swoje obecne zobowiązania. Kraje rozwijające się, zwłaszcza kraje gospodarczo bardziej zaawansowane, powinny zobowiązać się do podjęcia stosownych działań łagodzących, które odzwierciedlałyby ich wspólne, lecz zróżnicowane zobowiązania i odpowiednie możliwości. Rada Europejska podkreśla potrzebę mierzenia, raportowania i weryfikacji (MRW) działań łagodzących we wszystkich krajach.
10. Działania przystosowawcze stanowią niezbędny element, który musi zostać kompleksowo uwzględniony w porozumieniu kopenhaskim. Rada Europejska przywołuje swoją propozycję utworzenia ram działań dostosowawczych jako elementu tego porozumienia. Podkreśla, że do roku 2012 i później należy zwiększać wsparcie na działania przystosowawcze w krajach rozwijających się, skupiając się na krajach i regionach szczególnie podatnych na niekorzystny wpływ zmiany klimatu.
11. Rada Europejska podkreśla znaczenie tworzenia zachęt angażujących sektor prywatny we współpracę technologiczną. Należy znacznie zintensyfikować badania i rozwój (R&D), ustalić światowe cele w dziedzinie technologii oraz rozpowszechniać bezpieczne i zrównoważone technologie.

12. Ustalenia w sprawie finansowania będą główną częścią porozumienia zawartego w Kopenhadze. Stopniowe, lecz znaczne zwiększenie dodatkowych publicznych i prywatnych przepływów finansowych jest potrzebne, aby pomóc krajom rozwijającym się w realizacji ambitnych strategii działań łagodzących i przystosowawczych.
13. UE gotowa jest mieć sprawiedliwy udział w światowych wysiłkach poprzez ustalenie ambitnego celu działań łagodzących, umożliwienie kompensacji emisji i zapewnienie sprawiedliwego udziału wsparcia publicznego. Rada Europejska zatwierdza szacunki Komisji, zgodnie z którymi całkowite dodatkowe koszty netto działań łagodzących i przystosowawczych w krajach rozwijających się mogłyby sięgać około 100 miliardów EUR rocznie do 2020 roku, co należałoby sfinansować przez połączenie ich własnych wysiłków, międzynarodowego rynku emisji i międzynarodowego publicznego finansowania.
14. Szacuje się, że ogólny wymagany poziom międzynarodowego wsparcia publicznego zmieści się w przedziale od 22 do 50 miliardów EUR rocznie do 2020 roku, z zastrzeżeniem sprawiedliwego podziału obciążenia na poziomie globalnym zgodnie z kluczem podziału do uzgodnienia przez strony, porozumienia w sprawie zarządzania, a także realizacji konkretnych działań łagodzących i ambitnych strategii rozwoju niskoemisyjnego/planów niskoemisyjnego wzrostu gospodarczego. Przedział ten mógłby zostać ograniczony z myślą o szczycie kopenhaskim.
15. Należy utworzyć skuteczne i sprawne ramy instytucjonalne w zakresie zarządzania, by zapewnić podstawy finansowania. Rada Europejska wspiera ustanowienie forum / organu wysokiego szczebla zgodnie z wytycznymi UNFCCC, aby m.in. zapewnić ogólny nadzór nad międzynarodowymi źródłami finansowania w krajach rozwijających się działań w związku ze zmianą klimatu.
16. Wszystkie kraje, z wyjątkiem najmniej rozwiniętych, powinny uczestniczyć w międzynarodowym publicznym finansowaniu na podstawie kompleksowego globalnego klucza podziału w oparciu o poziomy emisji oraz o PKB, co odzwierciedlałoby zarówno zobowiązania w zakresie globalnych emisji, jak i zdolność płatniczą, z należyтым uwzględnieniem znaczenia poziomów emisji. Znaczenie to powinno z czasem rosnąć, aby pozwolić na dostosowanie gospodarek. UE i jej państwa członkowskie są gotowe do przejęcia przypadającego na nie niesprawiedliwego udziału w łącznym międzynarodowym publicznym finansowaniu.

17. Rada Europejska podkreśla, że szybkie uruchomienie międzynarodowego wsparcia publicznego jest ważne w kontekście kompleksowego, zrównoważonego i ambitnego porozumienia kopenhaskiego. Celem powinno być przygotowanie do skutecznego i sprawnego działania w perspektywie średnio- i długoterminowej i uniknięcie opóźnień w realizacji ambitnych działań ze szczególnym naciskiem na kraje najmniej rozwinięte. Odnotowując szacunki Komisji, zgodnie z którymi w pierwszych trzech latach po zawarciu ambitnego porozumienia kopenhaskiego potrzebne będzie globalne finansowanie w wysokości 5–7 miliardów EUR rocznie, Rada Europejska podkreśla, że dana liczba zostanie określona w świetle wyników konferencji kopenhaskiej. UE i jej państwa członkowskie są w tym kontekście gotowe mieć swój sprawiedliwy udział w tych kosztach. Rada Europejska podkreśla, że wkład ten będzie zależał od porównywalnych wysiłków ze strony innych kluczowych uczestników.
18. Rada Europejska odnotowuje, że w trakcie obecnego okresu rozliczeniowego zgodnie z protokołem z Kioto prawdopodobnie nastąpi znaczna akumulacja niewykorzystanych jednostek przyznanej emisji (AAU). Należy sprawą tą zająć się w sposób niedyskryminacyjny, równo traktując kraje europejskiej i pozaeuropejskiej, tak aby rozwiązanie kwestii nadwyżki AAU nie wpłynęło negatywnie na integralność środowiskową porozumienia kopenhaskiego.
19. Finansowanie prywatne będzie pobudzane przez rozwój szerokiego i płynnego rynku emisji opartego na stabilnych systemach ograniczania emisji i handlu uprawnieniami do nich w krajach rozwiniętych, zreformowany mechanizm czystego rozwoju (CDM) oraz sektorowe mechanizmy przydzielania jednostek i handlu uprawnieniami do emisji do celów działań w krajach rozwijających się.
20. Rada Europejska podkreśla rolę działań łagodzących w odniesieniu do użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa, w szczególności przez stwarzanie zachęt dla ograniczania wylesiania i degradacji lasów oraz zrównoważonej gospodarki leśnej w krajach rozwijających się. Należy ustanowić mechanizm oparty na wynikach, który uznaje zweryfikowane redukcje emisji.

21. Przypomina, że kwestia ryzyka ucieczki emisji została przeanalizowana i uwzględniona w nowej dyrektywie dotyczącej systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (ETS) (dyrektywa 2009/29/WE), tak by – w celu zachowania integralności środowiskowej w politykach UE w świetle wyniku międzynarodowych negocjacji i stopnia, w jakim doprowadzą one do globalnych redukcji emisji gazów cieplarnianych – możliwe było rozważenie zastosowania odpowiednich środków w zgodności z zasadami handlu międzynarodowego. Najlepszym sposobem rozwiązania tej kwestii pozostaje zawarcie ambitnego międzynarodowego porozumienia.
22. Rada Europejska odnotowuje projekt decyzji Komisji zawierającej wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji w oparciu o kryteria określone w nowej dyrektywie ETS (dyrektywa 2009/29/WE). Stwierdza, że do tego wykazu mogą zostać dodane poszczególne sektory lub podsektory na podstawie nowych informacji, jeśli spełnione będą odpowiednie kryteria. Wykaz ten zostanie poddany przeglądowi na podstawie wyniku międzynarodowych negocjacji w sprawie zmian klimatu.
23. Równoległe z zapewnianiem finansowania działań związanych z klimatem wszystkie międzynarodowe strony powinny zobowiązać się do tego, aby takie finansowanie nie osłabiało walki z ubóstwem i dalszego postępu w kierunku realizacji milenijnych celów rozwoju ani nie zagrażało tym działaniom. Innowacyjne finansowanie może odegrać rolę w zapewnianiu przewidywalnych przepływów finansowania na rzecz zrównoważonego rozwoju, zwłaszcza dla najbiedniejszych i najsłabszych krajów.
24. Rada Europejska zatwierdza konkluzje przyjęte przez Radę w dniu 21 października 2009 r. (dok. 14790/09), które łącznie z niniejszymi konkluzjami Rady Europejskiej i załączonymi do nich wytycznymi określają mocne stanowisko negocjacyjne Unii. Umożliwi to Unii Europejskiej odegranie konstruktywnej roli podczas ostatniej fazy procesu negocjacyjnego, w szczególności w kluczowych kwestiach, takich jak finansowanie, transfer technologii, przystosowanie się do zmiany klimatu, łagodzenie zmiany klimatu i dobre zarządzanie.
25. Rada Europejska zwraca się do prezydencji o podjęcie niezbędnych kroków w celu podtrzymania mocnego stanowiska negocjacyjnego w trakcie tego procesu i dokona przeglądu sytuacji na swoim grudniowym posiedzeniu, aby podjąć konieczne decyzje w początkowej fazie konferencji kopenhaskiej.

III. Sytuacja gospodarcza, finansowa i w zakresie zatrudnienia

26. Gwałtowne obniżanie się europejskiej działalności gospodarczej uległo zahamowaniu, rynki finansowe stabilizują się i rośnie zaufanie. Nie można jednak popadać w samozadowolenie, zwłaszcza w związku z rosnącym poziomem bezrobocia. Rozpoczynające się ożywienie wymaga uważnego monitorowania, a polityki wspierające należy utrzymać do czasu, gdy ożywienie to będzie w pełni zabezpieczone.
27. Jednocześnie, aby wyjść naprzeciw oczekiwaniom i wzmocnić zaufanie, konieczne jest przygotowanie skoordynowanej strategii wychodzenia z kompleksowych polityk stymulacyjnych – po tym jak nastąpi już ożywienie gospodarcze – w ramach wdrażania paktu stabilności i wzrostu. Zgodnie z punktem 23 Komisja proszona jest o przeanalizowanie innowacyjnego finansowania na szczeblu globalnym. Zatwierdzając konkluzje Rady z dnia 20 października 2009 r., Rada Europejska zwraca się do Rady i Komisji o dalsze prowadzenie prac nad strategiami wyjścia oraz o złożenie sprawozdania na posiedzeniu Rady Europejskiej w grudniu 2009 roku.
28. Rada Europejska przeanalizowała kroki niezbędne do zapewnienia mocnej i trwałej naprawy gospodarczej. Zgodziła się, że konieczne są skoordynowane działania, w Europie i na szczeblu międzynarodowym, by stworzyć nowe źródła przyszłego wzrostu gospodarczego i zwiększonego zatrudnienia. Podkreśliła wagę reform potrzebnych, by umocnić rynek wewnętrzny, zapewnić inwestycje w sektory i zawody przyszłości, promować zwiększenie handlu oraz umocnić sektor finansowy. Rada Europejska ma zamiar omówić nową europejską strategię na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego w ramach przygotowywanego przeglądu strategii lizbońskiej.

29. Spodziewane jest postępujące pogarszanie się sytuacji zatrudnienia w Europie, dlatego konieczne jest dalsze zaangażowanie polityczne na rzecz aktywnych polityk rynku pracy. Niezbędne jest podjęcie środków wspierających uczestnictwo w rynku pracy i zapobiegających utrwaleniu się wysokich poziomów bezrobocia, co zapewni wysokie poziomy zatrudnienia i zrównoważone finanse publiczne w długiej perspektywie. Uczestnictwo w rynku pracy jest koniecznym warunkiem wzrostu gospodarczego, dobrostanu społecznego i ekonomicznego ludzi oraz społecznie spójniejszej Europy. W tym względzie należy również propagować aktywne polityki w zakresie włączenia społecznego i ochrony socjalnej. Unia Europejska może przyczynić się do tych starań przez promowanie współpracy, koordynacji i wzajemnego uczenia się.
30. Rada Europejska przypomina o swoich konkluzjach z czerwca 2009 roku w odniesieniu do wzmocnienia ram nadzorczych w UE i odnotowuje, że na posiedzeniu Rady w dniu 20 października 2009 r. osiągnięto szerokie porozumienie co do dwóch wniosków prawodawczych (projekt rozporządzenia i decyzji Rady) w sprawie ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego zajmującej się nadzorem makroostrożnościowym. Rada Europejska zwraca się do prezydencji, by wraz z Parlamentem Europejskim rozpoczęła odpowiednie działania związane z projektem rozporządzenia i decyzji. Rada Europejska uznaje poczynione dotychczas postępy i przypomina o znaczeniu sprawnej kontynuacji prac nad ustanowieniem europejskich organów nadzoru zajmujących się nadzorem mikroostrożnościowym, tak aby wypracować ogólne podejście do tych wniosków. Rada Europejska nalega, aby po dalszych rozważaniach politycznych Rada osiągnęła do grudnia 2009 roku porozumienie co do kompletnego pakietu ustanawiającego nową strukturę nadzoru w UE. Rada Europejska omówi tę sprawę na następnym posiedzeniu.
31. Rada Europejska wzywa do szybkich postępów we wzmacnianiu ram regulacyjnych dotyczących zapobiegania kryzysom finansowym, zarządzania nimi i ich rozwiązywania oraz w opracowywaniu kompleksowych ogólnounijnych ram ściślejszej koordynacji polityki w dziedzinie stabilności finansowej, zgodnie z harmonogramem uzgodnionym przez Radę w dniu 20 października 2009 r.

32. W związku z tym Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje wynik posiedzenia G20 w Pittsburghu, w szczególności jeżeli chodzi o przygotowanie ram solidnego, trwałego i zrównoważonego wzrostu, a także kontynuację prac dotyczących globalnej karty w sprawie zrównoważonej działalności gospodarczej. Z zadowoleniem przyjmuje również zobowiązanie do podjęcia środków służących wzmocnieniu międzynarodowego finansowego systemu nadzoru i regulacji, w tym zreformowanie międzynarodowych standardów w zakresie wynagrodzeń oraz opracowanie jednego zestawu wysokiej jakości światowych standardów rachunkowości. Rada Europejska podkreśla, że w kontekście ram solidnego, trwałego i zrównoważonego wzrostu MFW i grupa G20 będą musiały w pełni uwzględnić instytucjonalną strukturę polityki gospodarczej w Unii Europejskiej oraz strefę euro jako całość. Wzywa Radę i Komisję do zapewnienia starannych przygotowań przyszłych posiedzeń G20 przez Unię Europejską.
33. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje postępy osiągnięte od stycznia br. w odniesieniu do infrastruktur energetycznych i połączeń międzysystemowych, jak również mechanizmów kryzysowych, co zawarto w sprawozdaniu przedstawionym przez prezydencję (dok. 13068/2/09). Zachęca zainteresowane podmioty do pilnego podjęcia dalszych kroków określonych w tym sprawozdaniu, w szczególności w odniesieniu do projektu rozporządzenia dotyczącego bezpieczeństwa dostaw gazu ziemnego, które powinno zostać przyjęte w możliwie najkrótszym terminie.
34. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy podjęte przez Komisję w celu stabilizacji europejskiego rynku mleczarskiego, które są odpowiedzią na wezwanie Rady Europejskiej obradującej w czerwcu 2009 roku. W tym kontekście odnotowuje propozycję Komisji, by złagodzić najbardziej palące problemy związane z płynnością w tym sektorze poprzez wyasygnowanie 280 milionów EUR z budżetu na 2010 rok. Rada Europejska zachęca Radę, aby kontynuowała działania będące odpowiedzią na wyzwania stojące przed sektorem mleczarskim. Zauważa, że Komisja ustanowiła grupę wysokiego szczebla, której ważnym zadaniem jest analiza średnio- i długoterminowych perspektyw.

IV. Strategia UE dla regionu Morza Bałtyckiego

35. Rada Europejska przyjmuje strategię UE dla regionu Morza Bałtyckiego i zatwierdza konkluzje Rady na ten temat (dok. 13744/09). Strategia ta określa zintegrowane ramy służące zaradzeniu wspólnym wyzwaniom, m.in. pilnym wyzwaniom ekologicznym związanym z Morzem Bałtyckim, oraz przyczynieniu się do dobrobytu gospodarczego tego regionu oraz jego spójności społecznej i terytorialnej, jak również do konkurencyjności UE.
36. Rada Europejska wzywa wszystkie zainteresowane podmioty do szybkiego podjęcia działań i do zapewnienia pełnej realizacji strategii, która mogłaby służyć jako przykład strategii makroregionalnej. Zwraca się do Komisji o przedstawienie Radzie do czerwca 2011 roku sprawozdania z postępów.

V. Imigracja i azyl

37. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione w realizacji środków, które określiła na posiedzeniu w czerwcu 2009 roku, w odniesieniu do nielegalnej migracji w regionie Morza Śródziemnego. Stanowcza reakcja Europy, u podstaw której leżą zdecydowanie, solidarność i wspólna odpowiedzialność, nadal jest kluczowa, zgodnie z Europejskim paktem o imigracji i azylu oraz globalnym podejściem UE do kwestii migracji. Rada Europejska wzywa do dalszych skoordynowanych działań, aby jak najlepiej sprostać temu wyzwaniu i zapobiec ponownym tragediom na morzu.
38. Rada Europejska odnotowuje rozpoczęcie pilotażowego projektu dotyczącego dobrowolnego przemieszczania przebywających na Malcie osób korzystających z międzynarodowej ochrony i nalega, aby więcej państw członkowskich uczestniczyło w tym projekcie. Odnotowuje także znaczne postępy prac nad ustanowieniem Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu i wzywa do osiągnięcia porozumienia do końca 2009 roku. Ponadto odnotowuje bieżące prace nad wzmocnieniem FRONTEKSU. Wyraża zadowolenie z rozpoczęcia intensywniejszego dialogu na temat migracji prowadzonego z Turcją i wzywa do szybkiego podjęcia konkretnych działań, zwłaszcza w zakresie readmisji i kontroli granicznych, zgodnie z konkluzjami z czerwca 2009 roku.

39. Szeroka, przyszłościowa i kompleksowa polityka UE w dziedzinie migracji, zgodna z prawem międzynarodowym, jest podstawą zrównoważonych średnio- i długoterminowych działań w zakresie zarządzania migracjami. Odzwierciedlone to zostanie w wieloletnim programie sztokholmskim, który ma zostać przyjęty w grudniu.
40. W tym kontekście Rada Europejska:
- wzywa do dalszych starań służących przyjęciu, wdrożeniu i ocenie instrumentów do celów kontynuowania realizacji wspólnego europejskiego systemu azylowego, zajęcia się kwestią wewnętrznych wtórnych przepływów osób ubiegających się o azyl, jak również koniecznością rzeczywistej i skutecznej solidarności z państwami członkowskimi znajdującymi się pod szczególną presją;
 - wzywa do wzmocnienia potencjału operacyjnego FRONTEKSU, a także postępów w jego rozwoju i zwraca się do Komisji o przedstawienie wniosków prawodawczych w tym celu na początku 2010 roku. U podstaw takiego wzmocnienia mogłyby leżeć następujące elementy:
 - i) przygotowanie jasnych wspólnych procedur operacyjnych zawierających jasne zasady angażowania się we wspólne operacje prowadzone na morzu, z należyтым uwzględnieniem ochrony osób potrzebujących, które przemieszczają się w grupach mieszanych, zgodnie z prawem międzynarodowym;
 - ii) zintensyfikowanie współpracy operacyjnej między FRONTEKSEM a krajami pochodzenia i tranzytu;
 - iii) przeanalizowanie możliwości regularnego czarterowania wspólnych lotów powrotnych finansowanych przez FRONTEX;
 - zwraca się do Komisji i państw członkowskich o przyspieszenie realizacji globalnego podejścia do kwestii migracji z naciskiem na jego strategiczne i skuteczne stosowanie, w tym regionalne programy ochrony. W tym kontekście podstawowe znaczenie ma zapewnienie skutecznego korzystania ze wszystkich właściwych istniejących instrumentów finansowych;
 - wzywa prezydencję i Komisję, by zintensyfikowały dialog z Libią na temat zarządzania migracjami i reagowania na nielegalną imigrację, w tym na temat współpracy na morzu, kontroli granicznych i readmisji;
 - podkreśla znaczenie umów o readmisji jako narzędzia zwalczania nielegalnej imigracji.

VI. Stosunki zewnętrzne

41. Rada Europejska zatwierdza konkluzje posiedzenia Rady z dnia 27 października w sprawie Afganistanu i Pakistanu i z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie planu wzmocnienia działań UE w tym regionie. Plan działania zwiększy potencjał cywilny instytucji państwowych w Afganistanie i Pakistanie. Unia Europejska może obecnie bardziej zdecydowanie odpowiedzieć na wyzwania stojące przed tym regionem.
42. UE z zadowoleniem przyjmuje prace instytucji wyborczych w Afganistanie dążących do zabezpieczenia wiarygodności procesu wyborczego. Rada Europejska podkreśla, że konieczne jest, by druga tura wyborów prezydenckich była wiarygodna, powszechna, bezpieczna i aby odzwierciedlała wolę narodu afgańskiego. Rada Europejska podkreśla zaufanie, jakie pokłada w przewodniej roli Organizacji Narodów Zjednoczonych, jeżeli chodzi o koordynację wysiłków wspólnoty międzynarodowej w Afganistanie.
43. Rada Europejska podziela obawy związane ze spadkiem poziomu bezpieczeństwa w Pakistanie i wspiera rząd Pakistanu w wysiłkach zmierzających do uzyskania kontroli nad całym obszarem tego kraju. Unia Europejska wyraża gotowość do wspomagania zagrożonej ludności.
-

**PROTOKÓŁ W SPRAWIE STOSOWANIA
KARTY PRAW PODSTAWOWYCH UNII EUROPEJSKIEJ
DO REPUBLIKI CZESKIEJ**

Szefowie państw lub rządów 27 państw członkowskich Unii Europejskiej, przyjmując do wiadomości życzenie Republiki Czeskiej,

uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej,

uzgodnili następujący protokół:

Artykuł 1

Protokół nr 30 w sprawie stosowania Karty praw podstawowych Unii Europejskiej do Polski i Zjednoczonego Królestwa ma zastosowanie do Republiki Czeskiej.

Artykuł 2

Tytuł, preambuła i część normatywna protokołu nr 30 ulegają zmianie, aby odnosiły się do Republiki Czeskiej w taki sam sposób, jak odnoszą się do Polski i Zjednoczonego Królestwa.

Artykuł 3

Niniejszy protokół załącza się do Traktatu o Unii Europejskiej oraz do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Wytyczne dotyczące stanowiska UE w sprawie międzynarodowego finansowania związanego z klimatem

1. UE **PODKREŚLA**, że reagowanie na zmianę klimatu przez tworzenie gospodarek niskoemisyjnych i odpornych na zmianę klimatu leży we wspólnym interesie wszystkich krajów i będzie stanowić podstawę zrównoważonego rozwoju, a także bezpieczeństwa energetycznego. Osiągnięcie sukcesu będzie wymagać od wszystkich krajów silnego zaangażowania i zdecydowanego działania.
2. UE **PRZYPOMINA**, że wszystkie kraje, z wyjątkiem krajów najslabiej rozwiniętych, powinny pokryć przypadający na nie sprawiedliwy udział w kosztach przeciwdziałania zmianie klimatu. **PRZYWOŁUJĄC** konkluzje Rady z marca 2009 roku, uważa, że kraje rozwinięte powinny w tej dziedzinie odgrywać przewodnią rolę i zobowiązać się do ambitnej redukcji emisji; powinny także zwiększyć swoje obecne zobowiązania. Kraje rozwijające się, zwłaszcza kraje gospodarczo bardziej zaawansowane, powinny zobowiązać się do podjęcia stosownych działań łagodzących zmianę klimatu, które odzwierciedlałyby ich wspólne, lecz zróżnicowane zobowiązania i odpowiednie zdolności. Zobowiązania te, propagujące dodatkowe wysiłki, powinien wspomagać skuteczny i sprawny międzynarodowy system współpracy i właściwego wsparcia. Międzynarodowe wsparcie powinno również objąć przystosowywanie się do zmiany klimatu.

Właściwe zarządzanie finansowaniem związanym z klimatem

3. UE **PRZYPOMINA**, że założeniem finansowania w ramach rynku emisji oraz międzynarodowego wsparcia publicznego jest przyczynienie się do pełnego osiągnięcia celów porozumienia kopenhaskiego przez zapewnienie skutecznych i sprawnych działań łagodzących i przystosowawczych w krajach rozwijających się. Wymaga to skutecznych i sprawnych ram instytucjonalnych w zakresie zarządzania, które należy utworzyć, by zapewnić podstawy finansowania. Kompleksowe strategie krajowe powinny stanowić ogólne podwaliny tych wysiłków.

4. PRZYWOŁUJĄC konkluzje Rady z marca i czerwca, UE PODKREŚLA, że najważniejszymi elementami ram zarządzania finansowaniem działań łagodzących powinny być:
- Złożenie ambitnych i solidnych krajowych planów niskoemisyjnego wzrostu gospodarczego (LCGP) przez wszystkie kraje oprócz krajów najslabiej rozwiniętych. LCGP powinny opisywać obecne działania łagodzące i ramy polityki energetycznej, w tym uregulowania i wycenę. Kraje rozwinięte powinny przedstawić swoje plany realizacji ogólnoeconomicznych celów redukcji i dostarczenia międzynarodowego wsparcia. Kraje rozwijające się powinny opisać swoje planowane ścieżki emisji i redukcje emisji poniżej scenariusza nieprzewidującego zmian (*business-as-usual*), określić szerokie obszary i rodzaje możliwych działań w tym celu oraz przedstawić oczekiwania względem krajowego i międzynarodowego finansowania.
 - Należy zapewnić niezależną, międzynarodową ocenę techniczną tych krajowych planów. Ułatwiłoby to dostęp do wsparcia na rzecz konkretnych działań.
 - Wsparcie na rzecz właściwych krajowych działań łagodzących (NAMA) na szczeblu sektorowym lub programowym pochodziłoby z licznych wielostronnych i dwustronnych kanałów. Spójność systemu wsparcia wynikałaby z mierzenia, raportowania i weryfikacji (MRW) działań łagodzących i dwóch globalnych funkcji rejestru oraz dopasowania działań wspierających i łagodzących:
 - Działania, które nie otrzymały wsparcia, mogłyby być mierzone i weryfikowane w kraju na podstawie uzgodnionych standardów międzynarodowych i powinny być raportowane na szczeblu międzynarodowym. Działania, które otrzymały wsparcie i związane są z rynkiem emisji, powinny być **mierzone, raportowane i weryfikowane** na poziomie międzynarodowym. Mierzenie, raportowanie i weryfikacja (MRW) działań, które otrzymały wsparcie, pozwalałyby sprawdzić, czy zarówno finansowanie, jak i działania w pełni służą realizacji zobowiązań.

- Wszystkie działania łagodzące byłyby wprowadzane do **międzynarodowego rejestru**. LCGP i rejestr wszystkich NAMA zapewni pełną przejrzystość kontekstu, w jakim wspierane są poszczególne NAMA.
 - **Funkcja dopasowująca**, która zapewnia przegląd i wytyczne oraz wspomaga rozpowszechnianie informacji, byłaby dostępna dla krajów występujących o wsparcie dla NAMA, jak również krajów i instytucji oferujących wsparcie. Ułatwiałaby ona dopasowywanie kompetencji i potrzeb i poprawiałaby ogólne wyniki.
- Podstawą zarządzania na szczeblu globalnym powinny być zasady skuteczności, wydajności i równości. Instytucjonalne zakotwiczenie globalnych funkcji musi polegać na wyraźnym rozdzieleniu szczebla politycznego i operacyjnego wraz ze wskazówkami udzielanymi na szczeblu politycznym; podejmowanie decyzji i realizacja odbywają się natomiast na wysoce fachowym szczeblu technicznym. Na obu szczeblach można by przyjmować porady od ekspertów cieszących się międzynarodowym uznaniem. Konieczna jest zrównoważona reprezentacja na szczeblu politycznym.
 - Właściwy organ powinien monitorować i poddawać regularnym przeglądom na wysokim szczeblu mogące się pojawić luki i dysproporcje w finansowaniu działań łagodzących i przystosowawczych.
5. Bez międzynarodowego monitorowania nie będzie możliwe zapewnienie wysokiego stopnia przejrzystości ogólnych wysiłków. Obejmują one działania krajowe, nabywanie jednostek kompensacji oraz wsparcie publiczne w krajach rozwiniętych, a także działania, które nie otrzymały wsparcia, działania, które je otrzymały, jak również redukcje emisji w krajach rozwijających się oparte na kompensacji.

6. Należy zapewnić skuteczne i uporządkowane przejście z mechanizmów rynku emisji opartych na projektach do mechanizmów opartych na sektorach, zwłaszcza w bardziej zaawansowanych krajach rozwijających się. Jest to niezbędne do zagwarantowania skutecznego administrowania jednostkami z tytułu kompensacji emisji w kontekście rosnących przepływów finansowych z rynków emisji do gospodarek rozwijających się. Przejście takie przyczyniłoby się także do zwiększenia integralności środowiskowej; daje ono również krajom rozwijającym się większą swobodę w wyborze technologii i polityk służących realizacji działań dotyczących jednostek kompensacji. Progi i cele przydzielania jednostek uprawnień do emisji w odniesieniu do systemów sektorowych należy ustalić w taki sposób, aby odzwierciedlały one ambitne wysiłki poszczególnych krajów zgodnie z ich odpowiednimi możliwościami. Międzynarodowa współpraca oraz system kontroli i zatwierdzania takich progów i celów odgrywałyby tutaj kluczową rolę.

7. UE **PODKREŚLA**, że działaniom przystosowawczym do zmiany klimatu powinno również towarzyszyć międzynarodowe finansowanie publiczne, szczególnie w najbiedniejszych i najslabszych krajach o ograniczonych własnych zdolnościach. Kwestie związane z przystosowaniem się do zmiany klimatu należy skutecznie włączać do strategii rozwoju i krajowego planowania za pośrednictwem krajowych procesów i ich koordynacji. Na tych strategiach i planach krajowych opierałoby się finansowe wsparcie działań przystosowawczych. Opracowywanie ogólnych wytycznych i analiz, a także wymiana dobrych praktyk powinny odbywać się na szczeblu międzynarodowym. Współpraca rozwojowa i realizacja inwestycji opartych na oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) powinny być w pełni zgodne z tworzeniem gospodarek odpornych na zmianę klimatu, a wszystkie kluczowe podmioty zaangażowane we współpracę rozwojową powinny, w stosownych przypadkach, uwzględniać w swoich działaniach kwestie związane z klimatem. Należy w jak największym stopniu wykorzystywać synergie w realizacji międzynarodowego finansowania działań związanych z klimatem i innej pomocy w krajach rozwijających się powinny być; realizacja takiego finansowania powinna być zgodna z ustalonymi normami w zakresie skuteczności pomocy. Należy w pełni wykorzystywać doświadczenia istniejących instytucji w dostarczaniu wsparcia krajom rozwijającym się. Składanie sprawozdań z postępów w realizacji działań przystosowawczych powinno się także odbywać pod kierunkiem poszczególnych krajów za pośrednictwem ulepszonych raportów krajowych.

Pokrywanie kosztu dodatkowego a finansowanie prywatne

8. UE **PODKREŚLA**, że dostępne wsparcie finansowe należy wraz z upływem czasu stopniowo zwiększać zgodnie z możliwościami absorpcji pomocy, ogólną skalą wysiłków oraz opracowywaniem i wdrażaniem skutecznych ram zarządzania. Własne wysiłki krajów rozwijających się powinny rosnać wraz z ich poziomem rozwoju; powinny one także odzwierciedlać aktualny potencjał łagodzenia zmiany klimatu. Wsparcie na rzecz działań łagodzących będzie udzielane na konkretne działania realizowane w ramach ambitnej ogólnej strategii państwa będącego odbiorcą pomocy.
9. Dokonane przez Komisję oszacowanie potrzeb w zakresie finansowania działań łagodzących zakłada wdrożenie najbardziej opłacalnych środków. UE **PODKREŚLA**, że wybór środków innych niż najbardziej opłacalne nie powinien sprawiać, że wysiłki na rzecz łagodzenia zmiany klimatu będą mniej ambitne, a dodatkowe koszty związane z takim wyborem powinny być ponoszone przez organy dokonujące takiego wyboru. Oczekuje się, że w perspektywie średnioterminowej wszystkie kraje rozwijające się wdrożą takie własne działania łagodzące, które przyniosą bezpośrednie korzyści gospodarcze i bezpośrednio przyczynią się do zrównoważonego rozwoju, między innymi przez wyeliminowanie subsydiów na paliwo kopalne oraz innych czynników zachęcających do wyboru zbyt wysokoemisyjnych modeli produkcji i konsumpcji. Konieczne może być wsparcie tworzenia zdolności w celu ułatwienia wprowadzania takich zmian w politykach.
10. Wszystkie kraje będą musiały starać się o prywatne finansowanie przez realizację właściwych polityk, które oferują, między innymi, zachęty do inwestowania. W tym kontekście UE **UZNAJE** znaczenie, jakie mają sprawnie funkcjonujące rynki finansowe oraz właściwe otoczenie biznesowe w krajach rozwijających się służące zapewnieniu kredytowania realizacji niskoemisyjnych inwestycji, oraz **PRZYZNAJE**, że kredyty udzielane przez instytucje międzynarodowe mogą również pobudzać takie inwestycje.

11. Finansowanie prywatne przyciągną: rozwój szerokiego i płynnego rynku emisji opartego na stabilnych systemach ograniczania emisji i handlu uprawnieniami do nich, zreformowany mechanizm czystego rozwoju (CDM) oraz sektorowe mechanizmy przydzielania jednostek i handlu uprawnieniami do emisji w działaniach prowadzonych w krajach rozwijających się.
12. UE UZNAJE, że rozwój stabilnego rynku emisji i osiągnięte na nim wyniki zależą od ambitnych celów działań łagodzących oraz odnośnych ścieżek redukcji emisji w krajach rozwiniętych.

Międzynarodowe finansowanie publiczne w perspektywie średnioterminowej

13. Finansowanie za pośrednictwem rynku emisji powinno być monitorowane i uznawane osobno; nie można go także zaliczyć na poczet wypełnienia zobowiązań związanych z publicznym wsparciem finansowym, z wyjątkiem zamówień publicznych w zakresie jednostek kompensacji, które nie są wykorzystywane do celów spełnienia ilościowych docelowych wartości emisji.
14. Globalny klucz podziału zwiększyłby ogólną kwotę zgromadzonych środków finansowych, w tym przez wzbudzenie zaufania co do sprawiedliwego podziału tych środków, oraz zwiększyłby globalną odpowiedzialność i uwzględnił rozwój sytuacji światowej gospodarki. Jednocześnie zapewniłby stabilniejszy poziom wsparcia i punkt odniesienia, względem którego można by weryfikować wnoszone wkłady finansowe. Kraje rozwijające się byłyby beneficjentami netto o wadze zależnej między innymi od ich zdolności i potencjału w zakresie działań łagodzących.
15. Kraje powinny finansować swoje wkłady w oparciu o krajowe priorytety i zgodnie z ramami budżetowymi i krajowymi zasadami budżetowymi. Kraje mogą chcieć rozważyć wykorzystanie dochodów z konkretnych źródeł. Dochody z konkretnych źródeł powinny być uznane za wkłady zgodnie ze globalnym kluczem podziału w stopniu, w jakim wkłady te mogą być jednoznacznie przypisane krajowi pochodzenia.

16. Wiarygodne MRW w zakresie działań łagodzących oraz monitorowanie i przegląd działań przystosowawczych, a także regularne przeglądy powinny zwiększyć zgodność z międzynarodowymi zobowiązaniami dotyczącymi finansowania.
17. Wkłady ze światowych źródeł mogłyby uzupełniać inne wkłady pochodzące z finansowania publicznego i mogłyby być kierowane za pośrednictwem światowych rachunków. Przepływy finansowe za pośrednictwem światowych rachunków powinny być kierowane przez istniejące instytucje, aby realizować wsparcie, maksymalizować synergie i ograniczać koszty administracyjne. Finansowanie to może skupiać się na wypełnianiu luk w międzynarodowym finansowaniu.
18. Aby maksymalizować skuteczność globalnych działań łagodzących oraz zapewnić równe szanse względem innych źródeł emisji, UE **PODKREŚLA**, że bardzo potrzebne jest uregulowanie na szczeblu światowym nieuregulowanych inaczej emisji pochodzących z międzynarodowego transportu lotniczego i morskiego. Odpowiednio, Organizacja Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) i Międzynarodowa Organizacja Morska (IMO) są właściwymi forami, by opracować globalne ramy oparte na globalnych celach sektorowych określonych przez Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmiany klimatu (UNFCCC); ramy te powinny obejmować oba sektory, traktując jednakowo wszystkie kraje i nie powodując zakłóceń konkurencji w żadnym z sektorów, aby uniknąć ucieczki emisji, bazując jednocześnie na środkach rynkowych i przestrzegając obowiązków podatkowych poszczególnych krajów. Ponadto, aby odzwierciedlić różne warunki i odnośne możliwości, część potencjalnych przychodów można by skierować na cele związane ze zmianą klimatu w krajach rozwijających się.
19. Należy opracować kompleksowy zestaw statystyk w zakresie finansowania związanego z klimatem oraz zapewnić stosowne wsparcie, najlepiej z wykorzystaniem stosowanych obecnie mechanizmów sprawozdawczości, takich jak system OECD-DAC służący monitorowaniu przepływów finansowych do krajów rozwijających się, obejmujący także ODA, opartych na właściwym zaangażowaniu krajów rozwijających się. Statystyki te powinny być w pełni spójne i przejrzyste, tak aby mogły przyczyniać się do identyfikowania wszelkich zagrożeń dla działań na rzecz ograniczenia ubóstwa oraz wysiłków prowadzących do realizacji milenijnych celów rozwoju.

OŚWIADCZENIE W SPRAWIE IRANU

Rada Europejska nadal w pełni angażuje się w znalezienie dyplomatycznego rozwiązania kwestii irańskiego programu jądrowego i wzywa Iran do pełnej współpracy w tych działaniach. Rada Europejska potwierdza, że jest poważnie zaniepokojona faktem, że program ten jest rozwijany i że Iran wciąż nie wypełnia swoich międzynarodowych zobowiązań. Niepokój ten jeszcze bardziej pogłębiło niedawne ujawnienie ośrodka wzbogacania uranu znajdującego się w pobliżu miejscowości Kom.

Rada Europejska apeluje do Iranu o dostosowanie się do wymogów rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ i o pełną współpracę z Międzynarodową Agencją Energii Atomowej (MAEA), by rozwiązać wszystkie nierozstrzygnięte kwestie i przywrócić pewność co do wyłącznie pokojowego charakteru irańskiego programu jądrowego.

Rada Europejska apeluje również do Iranu o uzgodnienie z MAEA programu dostaw paliwa jądrowego do teherańskiego reaktora badawczego, co przyczyniłoby się do budowy zaufania, a jednocześnie pozwoliłoby zaspokoić zapotrzebowanie Iranu na radioizotopy medyczne.

Postępy w kwestii irańskiego programu jądrowego dałyby szansę na pogłębienie stosunków między UE a Iranem i otwałyby drogę do korzystnej dla obu stron współpracy w dziedzinie polityki, gospodarki, bezpieczeństwa i techniki.

Rada Europejska będzie nadal analizować wszystkie aspekty irańskiego programu jądrowego i w kontekście dwutorowego podejścia podejmie decyzję co do naszych dalszych kroków.

Rada Europejska ubolewa nad ciągłym naruszaniem praw człowieka w Iranie. Jest głęboko zaniepokojona stosowaniem kary śmierci, brutalnym tłumieniem protestów oraz zbiorowymi procesami, które po wyborach wytoczono w Iranie dziennikarzom, obrońcom praw człowieka oraz działaczom politycznym.

Rada Europejska jest nadal zaniepokojona sytuacją pracowników misji Unii Europejskiej oraz przebywających w Iranie obywateli europejskich, którzy niedawno stanęli przed sądem; apeluje o ich szybkie i bezwarunkowe uwolnienie.

WYKAZ DOKUMENTÓW PRZEKAZANYCH RADZIE EUROPEJSKIEJ

- Sprawozdanie prezydencji dotyczące postępów prac przygotowawczych prowadzonych z myślą o wejściu w życie Traktatu z Lizbony (dok. 14928/09)
- Sprawozdanie prezydencji dotyczące Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) (dok. 14930/09)
- Konkluzje przyjęte przez Radę w dniu 21 października 2009 r. dotyczące stanowiska UE na konferencję kopenhaską w sprawie zmiany klimatu (dok. 14790/09)
- Konkluzje przyjęte przez Radę w dniu 20 października 2009 r. w sprawie budżetowych strategii wyjścia (dok. 14765/09)
- Pismo przewodniczącego Rady ds. Gospodarczych i Finansowych na temat stanu prac nad nadzorem finansowym (dok. 15099/09)
- Sprawozdanie na temat postępów osiągniętych w zakresie bezpieczeństwa energetycznego (dok. 13068/2/09 REV 2)
- Konkluzje przyjęte przez Radę w dniu 26 października 2009 r. w sprawie Strategii Unii Europejskiej dla regionu Morza Bałtyckiego (dok. 15018/09)
- Konkluzje przyjęte przez Radę w dniu 27 października 2009 r. w sprawie Afganistanu i Pakistanu (dok. 14576/09)
- Konkluzje przyjęte przez Radę w dniu 27 października 2009 r. w sprawie wzmożenia działań UE w Afganistanie i Pakistanie (dok. 14064/09)